

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologiae Mysticae Sive Exercitiorum Spiritualium Admodum Reverendi Patris P. Aloysii Siderei, Alias Vincentii Caraffa, Societatis Iesv Praepositi Generali, Tomvs ...

ex Italico Latino recenter idiomate opera et studio fidelissimi cuiusdam
interpretis donatus

Iter ad coelum in quatuor partium Semitas seu partes, & Fasciculum
Myrrhæ

Caraffa, Vincenzo

Coloniae Agrippinae, 1660

Cap. 1. De cognitione, quam supponit amor Dei.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49363](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49363)

Hujus ergo Divini Amoris exercitium breviter perstringemus. Ac primo dicitur de cognitione, quam supponit. Secundo de objecto. Tertio de actibus illius, Quarto de modis variis exercendi eos.

CAP. I.

De Cognitione, quam supponit Amor Dei.

Quamvis ad perfectionem amoris non sit adeo necessaria perfectio cognitionis, eo, quod perfecte aliquid amari possit, quod perfecte, distincte, ac secundum omnes suas partes non cognoscitur: unde fit, Deum perfectius amari à simplici idiota, quam à pererudito & doctissimo etiam homine, tametsi ab illo non ita perfecte cognoscatur Deus, veluti à Theologo quodam cogitus est, modo vivâ quadam fide solum apprehendatur, ad eum, videlicet, modum, quem eadem tradit fides, veluti objectum quoddam summè & infinitè bonû & bonificativum, infinitè perfectum & perfectivû, quod nos ipsos perficere bonosque efficere potest.

Nihilominus certissimum est, ad quemcunque amorem necessariò requiri præviam aliquam cognitionem, juxta dictum illud D. Augustini: *Sciri aliquid potest, & non diligi: non verò diligi, & non sciri.* Cujus ratio est, quia intellectus independentè à voluntate habet objectum suum cognoscibile, ubi voluntas absque ope intellectus, qui ei bonum proponat amandum, non habet objectum proprium amabile. Supposita igitur doctrinæ hujus veritate, priusquam proponatur praxis amandi Deum, ostendamus praxin cognoscendi ipsum.

Surrepsit vice quadam menti D. Augustini cogitatio & desiderium singulas mundi hujus adeundi creaturas, ab eisque pariter inquirendi, num quæpiam earum sibi indicare possent, quis & qualis esset suus Deus: *Circusius, inquit ille, per vicos & plateas Civitatis hujus mundi. Missi nuncios meos, omnes sensus exteriores,*

ut quærent Deum meum. Et sensus responderent nihil ad ea, quæ à nobis sequitur, respondere possunt. Deus enim per nos non intravit. Non est res sensibilibus. Respondent oculi: non est color. Respondent aures: non sonus: nares, non est odor: gustus, non est sapor: tactus, non est corpus.

Ab exterioribus sensibus exclusus S. Augustinus, interioribus animæ potentis & sensibus cœpi interrogare creaturas, num sibi significare possent, qui & quis suus Deus esset: Interrogavi terram, si esset Deus: mare & abyssos: interrogavi aërem: interrogavi cœlum, solem, lunam & stellas: & responderunt creatura voce grandi: Non sumus nos. Quare super nos ipse fecit nos. Ex hoc responso S. Augustinus in quaquam devenit cognitionem Dei: Qui est supra nos ipse est, qui fecit nos. Est quoddam esse, seu ens perfectissimum essentialiter & infinite excedens cuncta entia

S. Anselm. in Menol. creata: Quo majus nec esse, nec cogitari aliquid potest. Immensum pelagus perfectionis in se cunctas continens perfectiones increatas, creatas & creabiles modo quodam nobilissimo & eminentissimo absque ulla propria imperfectione.

Exod. c. 3. Verùm relinquentes creaturas descendamus ad specialiora magisque particularia, simulque inquiremus in Scripturâ Divinâ quid sit Deus. Et respondet Divinum Oraculum: Qui est. Ille, nimirum, qui est ipsum esse universale & indeterminatum; etenim completum est omnia esse, omnemque perfectionem absque ulla imperfectionis admixtione. Quapropter Christus D. M. manifestaturus se Deum hoc idem sibi appropriavit nomen in S. Joanne: Nisi credideritis, quia ego sum, moriamini in peccatis vestris. Et eodem in loco dixit: Antequam Abraham fieret, ego sum.

1. Ioan. c. 8. Quare nomen explicans proprium esse propriamque naturam Dei est ipsum Esse. Quod est idem dicere: *S. Thom. 1. c. 23.* Ens à se, ens primum, ens per essentiam, ens necessarium, ens infinitum, actus purus, unum & omnium.

Ex esse Dei, quod essentialiter est ipsum esse, sequitur Primum, quod est ens à se, & non per dependentiam à causa superiori, Secundò, quod est ens primum, primum

primum principium & prima causa cujuscunque alterius esse. Tertio quod est *ens per essentiam*; siquidem omnes Dei perfectiones sunt essentielles, & nulla accidentalis est. Quarto, quod est *ens necessarium*; ipsi enim repugnat non esse. Quinto, quod sit *ens infinitum*, cum nullum sortiatur finem. Sexto, quod sit *actus purus*, qui non est in potentia ad aliquam perfectionem. Septimo, quod sit *ens, & omnia, unum & omnia*; etenim, cum in se sit unus singularissimus & determinatissimus, dicit omnia, aut per continentiam, aut per æquivalentiam.

Hujusmodi ergo conceptum de Deo formare debemus, hæcque Altissimi cognitio supponenda est, hanc mirabilem doctrinam tradidit Christus Dominus & Catharina, dicens ei: *Si noveris filia, quid ego quid tu, beata In e^o vita.*
Ego qui sum, tu qua non es.

Hic admiraberis hominum mundanorum vesaniam & cœcitatem, quod, cum Deus sit, qui est, imò qui solus est (*Est enim suum & omnium esse*, inquit S. Bern. 5. de nardus, *ac per hoc quodammodo solus est, quia quidquid consid. est, vel Deus, vel Dei est*) cumque creatura ex natura sua talis sit, quæ non est (*substantia mea tanquam Psal. 38. nihilum ante te*) dicebat Propheta) tam facile nihilominus se avertant à Deo, totoque affectu sese tradant in prædam vano creaturarum amori.

Et hæc quæ diximus, sufficiant de cognitione Dei, quæ, ut sit lumen, quod simul splendeat & accendat, non solum illuminet, verum etiam inflammet, uti docet Angelicus, necesse est, sit cognitio quædam intensa & continua, similis (quantum fieri potest) cognitioni Beatorum in cœlis. Et rationem hujus reddit, quia *intensa meditatio unius objecti inhabitat intellectum ad alia objecta*: cum enim intellectus finitæ sit virtutis, hoc ipso, quo sese intensè ac totaliter applicat considerationi Dei, impotens efficitur ad consideranda alia, quæ sunt extra Deum, nec sunt propter Deum. Ut quis veidè continuam hanc attingat cognitionem Dei, mediam practicam, juxta D. Augustinum, est continua superius cognitio, quemadmodum contingit in Angelo,

7. p. q. 56.
art. 3.

qui ex continuâ suiipsius cognitione, quæ est res
speculum Divinam similitudinem representans, ad
tinuam sese erigit cognitionem Dei. Quapropter
pria suiipsius cognitio à sanctis Doctoribus appella
scala, qua ascendimus ad Deum.

Quando ergo in suiipsius occupatis consideratis
quid sis, quod esse purum nihil est, fatere, Deum
ipsummet esse. Pari consideratione occupaberis
alia attributa: dependentia creaturæ supponit im
pendentiam Dei, esse secundarium supponit esse pri
marium, esse per participationem supponit esse per
sentiam, esse contingens supponit esse necessarium, esse
finitum supponit infinitum, & non esse creaturæ
supponit omnia esse Dei.

Sufficiat hoc de cognitione Dei, quam supponit
amor. Superest nunc, ut dicamus de objecto ipsius
amoris.

CAPUT II.

De objecto Divini Amoris.

S. Dionys. *Amor est Boni & Pulchri desiderium.* Unde ob
Areop. de *jectum Divini amoris est Divina bonitas & in*
Div. Nom. *nita pulchritudo, quæ, ut conjunctæ sunt voluntates*
6.4. p. 1. *causant deinde infinitam quandam suavitatem & dulcedi*
nam pulchritudinem, gaudere & gustare æternam
Yai. c. 60. *suavitatem & dulcedinem: Videbis & affues: miraberis*
& dilatabitur cor tuum. Quando Divino confortatus & illustratus lumine videbis Divinam essentiam
Affues, vi Divinæ bonitatis: Miraberis, ex
visione Divinæ pulchritudinis: Dilata
beris, virtute Divinæ sua
vitatis.